

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — В. ГЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Гоа. XXI. бр. 54 (2127)

Велико Търново, четвъртък, 6 май 1965 г.

Цена 2 стотинки

ОВЦЕВЪДСТВОТО В ПОДЕМ

Овцевъдството е основен поминък на нашия народ още от далечно минало. Сега в страната има над 10 милиона овце, които представляват голямо национално богатство.

Отчиташе се, че България се нарежда на едно от първите места в света по броя на овцете на 1000 декара и на 1000 души население. Въпреки това, обаче, за периода 1935—1940 година текстилната промишленост се е задоволявала с над 55 на сто вносна вълна. Основната причина за тази аномалия беше крайно примитивният характер на овцевъдството, характеризиращо се с ниска продуктивност, с малко по количество и груба по качество вълна.

При социалистическото стопанство това примитивно овцевъдство не можеше да задоволява нарастващите нужди на трудещите се и постоянното повишаване на техните изисквания. Затова Партията и Правителството своевременно поставиха задачата за създаване на наше, родно, тънкорунно и полутънкорунно овцевъдство.

Изпълнението на тази задача беше осъществено в организационните едри овцевъдства на ТКЗС и ДЗС, по пътя на масовото кръстосване на местните грубовълнести овце с породисти тънкорунни козове, на базата на подобро хранене и културно отглеждане. В това отношение значителни успехи постигна и нашият окръг. Само през последните пет години ние увеличихме броя на овцете в ТКЗС и ДЗС с над 20 хиляди, а средният вънходлив от овца нарасна на 2.97 кг. Докато през 1959 г. общо в окръга е произведена 95 500 кг тънкорунна и 77 000 кг полутънкорунна вълна, то през миналата година производството достигна 214 000 кг тънкорунна и 154 хил. кг полутънкорунна вълна.

През 1964 г. големи успехи завоюаха овцевъдите в ТКЗС — гр. Павликени, които от 6159 овце настриха средно по 5.195 кг вълна, в ТКЗС — с. Карансен от 7220 овце — по 4.476 кг, в ТКЗС — с. Горна Студена по 4.204 кг и други.

Още по-големи са успехите, получени от племенните стада в тези стопанства. Така, например, от 893 племенни дзвизки в ТКЗС — Павликени е настригана средно по 7.096 кг тънкорунна вълна, в ТКЗС — с. Карансен от 627 овце — по 6.160

ТРАНЗИСТОР МУ СВИРИ, ГОВОРИ,
ЧЕСТИТ ВИ ПРАЗНИК, ОВЧАРИ,
ОВЧАРИ, ОЩЕ ПАСТИРИ!
ЧЕ И ОТ ВАС ЗАВИСЯТ БЛАГАТА,
ДА ВИ СА ЖИВИ И ДЪРВИ СТАДАТА!

кг. в ТКЗС — с. Михалци по 5.930 кг и др.

През последните 10—12 години в окръга се извърши и продължава да се върши целенасочена развъдноподробителна работа в овцевъдството по пътя на възпроизводителното кръстосване, с участието на тънкорунни козове от породите „мерино-флаш“, „кавказка тънкорунна“,

които осигурява качествена вълна, месо и мляко на народното стопанство.

Но успехите в овцевъдството са немислими без човека, без овчарите и пастирите, които с голяма любов се грижат за животните. Окръжени от всенародното признание, от нарастващите грижи за тях, овчарите и пастирите работят с все по-голямо майсторство за производството на повече продукция.

Днес в цялата страна се чествува Денят на овчаря и пастира. Този светъл и жизнерадостен пролетен празник от краи време е бил свързан с овчарския занаят и се е тачил твърде много от нашия работен народ, който е отдавал заслужена почит на овчарския труд. Никога, обаче, този празник не е придобивал толкова богато съдържание и всенародно признание както в нашата социалистическа епоха. Никога овчарският и пастирският труд не е бил така високо почитан както сега.

Постижните успехи в овцевъдството не бива да се считат за пределни. Има още какво да се направи, за да се увеличи производството на мляко, месо и вълна, да се повиши продукцията и да се повиши рентабилността на овцевъдството. Основната задача сега за по-голямата част от окръга е запазване броя на животните при по-нататъшното увеличаване на средната им продуктивност. Много сериозно внимание следва да се обърне върху храненето и гледането на младия разплоден материал. Да не се допуска отбиването на агнетата под 22 кг живо тегло, като им се определят отделни пасища и редовно се подхранват през цялото лято. Наложително е да се повишат грижите за наличните пасища, като се почитват за слони и водопой, да се повиши производството на достатъчно и качествено фураж.

Наред с това ръководствата на стопанствата трябва да създадат още по-добри и културни условия за работа и отход на трудолюбивите овчари и пастири. Така те с още по-голямо желание и успех ще отглеждат стадата, ще получават повече животинска продукция.

По случай радостния празник да пожелаем на овчарите и пастирите, на всички животновъди здраве и бодрост за още по-големи успехи в техния благороден труд!

„асканийска“ и „днгий“. Широко се прилага методът на изкуственото осемявяване за напълно и целесъобразно използване на ценните вносни козове.

Сега в по-голямата част на окръга имаме утвърдено полутънкорунно и тънкорунно овцевъдство, в едри кооперативни и държавни овцевъдства, настани в удобни помещения, кое-

дър Янков Стефанов — тракторист в ТКЗС с. Ресен; Марин Кирилов Илиев и Христо Ангелов Трифонов — трактористи в ТКЗС с. Дъскот; Тодор Петров Иванов, Борис Богомилов, Горанов, Сибин, Иванов Цветков, Тодор Атанасов Димитров — трактористи в ТКЗС с. Масларево; Ангел Апостолов Върбанов, Йордан Илиев Марнов, Димитър Илиев, Иван Кръстев Илиев, Йордан Желазков Пенев, Ангел Колев Маринов — кооператори в ТКЗС с. Масларево; Кирил Стоянов Дамьянов, Николай Кирилов Николаев, Петър Андреев Ми-

тев, Ангел Антонов Гончев, богдан Илианов Георгиев, Иван Андреев Колев и Илия Христов Влазов — зеноводни в ТКЗС с. Масларево; Димитър Георгиев Стравилков, Марин Нейков Недев и Григор Дончев Смирнов — бригадери в ТКЗС с. Камен; Парашкев Христова Сидерова — зеноводка в ТКЗС с. Камен; Димитър Христов Симеонов — тракторист в ТКЗС с. Камен; Донка Пенева Делева — зеноводка в ТКЗС с. Лясковец; Атанас Методиев Младенов — зеновод в ТКЗС с. Обединение; Маргин Радушев Зоманов — бри-

гадир в ТКЗС с. Обединение; Йордан Иванов Христов — агроном в ТКЗС с. Обединение; Тодор Йорданов Колев и Христо Илиев Христов — бригадери в ТКЗС с. Стравилков; Йордан Иванов Куларов — бригадир в ТКЗС с. Поликраище; Иван Маринов Георгиев — агроном в ТКЗС с. Поликраище; Георги Иванов Бойчев — дояр в ТКЗС с. Поликраище; Иван Иванов Байчев и Христо Петков Илиев — свинеотопители в ТКЗС с. Поликраище; Ангел Ангелов Алексиев — работник в ДЗС „Совата“; Петко Георгиев Стаматов, Георги Ге-

СЪРЕВНОВАНИЕТО ДА НЕ СТИХВА!

ЗАХАРОВАРИТЕ ПЕРЕД АТАКА

През целия тазгодишен ремонтен период колективът на захарната фабрика при Държавни захарни заводи в Горна Оряховица беше в напрежение. Освен ремонт на машините и съоръженията трябва да се направи реконструкция, за да може да се преработва кубинска захар.

Особено силно се чувства напрежението през последните няколко дни. Навсякъде във фабриката и около нея святкат десетки оксигени, удари на чук се носят, чуват се прирпени гласове. Монтажната бригада на Добри Божилов както винаги и сега се проявява с голямото си усърдие. Тя направи двата железни бункера за захар с вместимост 200 кубически метра. Довършва и приемателния бункер, в който ще се разтоварва захарта. Едновременно работи и по носещата конструкция на лентата за подаването на продукцията в силоса. Бригадата е дала дума да предаде готови обектите си до 10 май.

Същото обещание е дала монтажната бригада на Христо Христов, която довършва елеватора за издигане на захарта към силоса. Не е по-малко напрежението и в оксигенната бригада на Марин Джинев. Нейните работници приключват възложената им работа по реконструкцията на инсталациите във фабриката.

Трудова битка се разгаря и в бригадата на Панайот Ангелов, която бърза с укрепване стените на силоса.

Последни проверки правят на съоръженията си бригадите на Трифон Унгаров, Марин Караиванов, Христо Паууров, Любомир Ангелов, работниците от елтодела и други.

Колективът на захарна фабрика твърдо е решил на 10 и 11 май да извърши генералната проба на съоръженията и да бъде готов за преработка на кубинската захар, която следващата седмица пристига в завода.

Ст. ГРАДИНАРОВА
от Обществения редакция на
в „Борба“ в Г. Оряховица

РАДОСТНИ УСПЕХИ

Организирането на ново производство винаги е трудно. Необходимо е да се придобият много знания и опит. С такива трудности сега се справят работниците от Завода за микроелефери в Горна Оряховица.

Един от успехите в тяхната работа е, че вече са изработили близо 1000 колички тип Т-30, предназначени за електротелеферия завод в Габрово. След комплектуването им те се изпращат за Чехословакия, Полша и Германската демократична република. На тези колички работи бригадата за комунистически труд на В. Василев, носител на паспорта на трудовата слава. Качеството е основната задача на всички нейни работници. Резултатите от тази борба са на лице. Няма рекламации, въпреки че производството е ново и сега се усвоява. Работниците тук произвеждат и колички Т-3, предназначени за същия завод.

В бригадата на Любен Николов сега комплектуват телфери със 750 килограмови колички, произвеждани в Карлово. Първата пратка от този вид телфери вече се подготвя за износ.

Илия ГУЖГУРОВ
от Обществения редакция на
на в. „Борба“ в Г. Оряховица

В Масларевския кооператив

Отминаха първомайските дни, но трудовата надпревара между бригадите, звената и фермите в ТКЗС „Иван Люцканов“ — село Масларево не стиха. Птицевъдната ферма от договорените 2 200 000 яйца до 4 май предаде повече от половината — 1 210 000 броя. Най-висока чо-

сливост има групата на Трайко Колев, която предаде 325 000 яйца.

Особено оживено е на блоковете. Сутрин от рано вечер до късно кооператорите работят по примера на Героя на социалистическия труд Тодор Колев, околпават и торят захарното цвекло.

слънчогледа и другите култури. Начело сред тях е знатният механизатор Борис Богомилов.

Царевичката от цялата 5400-декарова площ вече поникна. За сят е и памукът. Първи приключиха сентбата му механизаторите от бригадата на Георги Кирилов. Кооператорите от звеното на Марин Петров Мирчев, награден за Първи май с ордена „Червено знаме на труда“, проредиха и окопах захарното цвекло. В цялото стопанство цвекловите растения, които се намират в много добро състояние, са проредили 70 на сто.

Хората от звеното на носител на ордена „Червено знаме на труда“ Виктор Данайлов, които миналата година прибраха по 4 тона захарно цвекло от декара, тази година работят така, че да задминат миналогодишните си успехи. Те са убедени, че ще достигнат 5000 кг от декара!

Навсякъде — и в лозята, и в зеленчуковата градина, кипи надпревара за изпълнение и изпълнение на дадените обещания.

Н. Л.

Чуждестранни профсъюзни делегации в окръга

Вчера по обед във Велико Търново пристигнаха гостуващите у нас по покана на ЦС на профсъюзите чуждестранни профсъюзни делегации по случай Международния ден на работническата солидарност — Първи май. На границата на окръга, край с. Балван, представителите на работническата класа от Италия, Финландия, Алжир, Япония, Гвинея, Мароко, Индия, Цейлон, Судан, Замбия, Ирак, Иран, ОАР, Кипър, Гърция и други, както и делегациите на Съветските профсъюзи, на Китай, Чехословакия, Монголия, Унгария и ГДР, съпровождани от Георги Васев, завеждащ „Международния отдел“ на ЦСПС, бяха сърдечно посрещнати от секретаря на Окръжния съвет на профсъюзните съюзи Иван Шишков.

На обед, даден в тяхна чест, гостите бяха приветствувани от др. Ив. Шишков, който им връчи и албуми с изгледи от Велико Търново.

След като посетиха и разгледаха Преображенския манастир, делегациите се отправиха

за ТКЗС „Октомврийска победа“ в с. Поликраище, където, посрещнати най-сърдечно от кооператорите, имаха възможност да разгледат животновъдните ферми на стопанството.

Снощи чуждестранните профсъюзни делегации пристуваха на тържествения концерт в с. Първомайци, устроен в тяхна чест, след което нощуваха у кооператори от Поликраище.

Днес делегациите ще отпътуват от окръга.

ПРЕЗ МЕСЕЦА НА КУЛТУРАТА

КОНЦЕРТ, КОЙТО РАДВА

Един млад цигулар, решително навлизащ в голямото виолончелно изкуство, се представи миналата вечер пред великотърновската публика със самостоятелния концерт. Николай Гагов — един изключително красив, но труден за интерпретация цигулар, явява добросъвестност и отговорно отношение на младия цигулар към изпълняваните творби и стремежа му да ги предаде в техния най-хубав вид. С лекота бяха изпълнени „Вариации“ на стария майстор на цигуларката Тартини. А в „Песен“ на Недялка Симеонова Гагов показа уменията си във флажолета.

Николай Гагов вече е постигнал красив, мек тон, който не пресилва. Показва хубаво ритмично чувство и добра музикална памет. Той има изведен стремеж да изработва музикалните фрази, правилно да разчете, да разбере и да предаде изпълняваните творби. Той притежава и завидна за възрастта му техника, съчетана с подчертана музикалност, които му позволява да се справи с трудностите на концертната програма.

За успеха на концерта допринесе и изисканият съпровод на пианистката Б. Пенчева. Самостоятелният концерт на Николай Гагов беше една хубава проява, която зарадва слушателите, препълнили салона на Профсъюзния дом.

Проява на самодейци

С голямо старание и упоритост самодейците от театралния състав при Второ политехническа гимназия във Велико Търново подготвиха комедията „Службогонци“ от Иван Вазов. С нея те се представиха вече два пъти на сцената в Културния дом на Профсъюзите.

Преподаватели и ученици, участващи в комедията, съчеталиха съзнателно на публиката, която ги възнагради с аплодисменти за положението.

Илия МОНОВ

НОВИ ОРДЕНОНОСИЦИ В СЕЛСКОТО СТОПАНСТВО

С указ на Президиума на Народното събрание с „Народен орден на труда“ — златен се награждават следните първници от окръга:

Иван Масов Иронов, Мартин Петров Фердинандов — зеноводни в ТКЗС с. Ореш; Ченю Иванов Тимотеов — тракторист в ТКЗС с. Ореш; Тодор Ангелов Матев и Живко Петров Друмев — бригадери в ТКЗС с. Морави; Нейно Нестодина Копаранов — бригадир в ТКЗС с. Ресен; Пеню Любенов Петров — кооператор в ТКЗС с. Ресен, То-

дор Янков Стефанов — тракторист в ТКЗС с. Ресен; Марин Кирилов Илиев и Христо Ангелов Трифонов — трактористи в ТКЗС с. Дъскот; Тодор Петров Иванов, Борис Богомилов, Горанов, Сибин, Иванов Цветков, Тодор Атанасов Димитров — трактористи в ТКЗС с. Масларево; Ангел Апостолов Върбанов, Йордан Илиев Марнов, Димитър Илиев, Иван Кръстев Илиев, Йордан Желазков Пенев, Ангел Колев Маринов — кооператори в ТКЗС с. Масларево; Кирил Стоянов Дамьянов, Николай Кирилов Николаев, Петър Андреев Ми-

тев, Ангел Антонов Гончев, богдан Илианов Георгиев, Иван Андреев Колев и Илия Христов Влазов — зеноводни в ТКЗС с. Масларево; Димитър Георгиев Стравилков, Марин Нейков Недев и Григор Дончев Смирнов — бригадери в ТКЗС с. Камен; Парашкев Христова Сидерова — зеноводка в ТКЗС с. Камен; Димитър Христов Симеонов — тракторист в ТКЗС с. Камен; Донка Пенева Делева — зеноводка в ТКЗС с. Лясковец; Атанас Методиев Младенов — зеновод в ТКЗС с. Обединение; Маргин Радушев Зоманов — бри-

гадир в ТКЗС с. Обединение; Йордан Иванов Христов — агроном в ТКЗС с. Обединение; Тодор Йорданов Колев и Христо Илиев Христов — бригадери в ТКЗС с. Стравилков; Йордан Иванов Куларов — бригадир в ТКЗС с. Поликраище; Иван Маринов Георгиев — агроном в ТКЗС с. Поликраище; Георги Иванов Бойчев — дояр в ТКЗС с. Поликраище; Иван Иванов Байчев и Христо Петков Илиев — свинеотопители в ТКЗС с. Поликраище; Ангел Ангелов Алексиев — работник в ДЗС „Совата“; Петко Георгиев Стаматов, Георги Ге-

оргиев Нанков и Кръстю Стефанов Маринов — бригадери в ТКЗС с. Полски Сеновец; Димитър Петров Попов, Димитър Петров Петров, Георги Йорданов Манавов, Атанаска Тодорова Рокова, Марик-а Атанасова Бърдарова, Нейно Пенчев Пенев и Цаню Иванов Цаню — кооператори от ТКЗС с. Полски Сеновец; Иван Ламбев Пенков — зеновод в ДЗС Свиштов; Никола Петков Илиев и Русси Кръстев Митков — дояри в ДЗС Свиштов; Донка Ангелова Костадинова — доярка в ТКЗС с. Стравича.

ЗЕЛЕНИЯТ ГУБЕР на полето едва забележимо се люлее от тихия полъх на утринника. Във висинето звъни чудно звънец на чукулника и нежните трели сякаш се разтатят във ведрината и хладовината. Отсреща по кафявата длан на цвекловия блок са плъзнали веселите ята на кооператорите, които бързат с проредиането. Някъде нахм Александрово първори машина. И трактористите сега са в надпревара. Та малко ли време им отнеха опротивелите капризи на пролетта!...

Бях чувал за успехите на горностуденските овчари и сега търся тях

На няколко пъти спирам срещнати кооператори и питам за овчаря Борис Иванов Маринов, с когото трябва да се срещна. Отвариха ми все с вдигнати рамене.

Намерих го, когато връщахме стадо от паша. Бил към „Бентите“. Върви напред, а по-случайните му — след него. Само да им заговори и идват.

Беше вече към обед. Той трябваше да бърза за обедното доене. А лесно ли се доят на ръка 146 подойници! И това е четири пъти на ден със сучирищата повторка. Палците вкаменяват и няма време да преболят, колкото и да са свикнали, колкото и да са надебелели.

— Лек е овчарлъкът, като го гледаш отстрана. Някои даже ни завиждат. Не се сърдим. Чуждото яйце винаги е по-голямо. Пък... който иска, да започва — говори добродушно.

Овчар. — Аз даже напуснах за 2—3 години. Походих в полевъдството. И там ми е добре. Всяка работа си има и хубаво лице. Но не ми е за това думата. Искам да кажа, че работата не минава ли през сърцето ти, но-добре не се захавай! Така знам аз.

Това не са просто изречени думи, а изповед на човек обикнал своя труд с всичките му несгоди и трудности. А те не са малко. Ако за полевъдите има „ваканция“ през зимата, ако за другите животновъди има сушина, го за овчарите не е така.

Премислям думите на този редовен труженник, обикнал професията си. Слушам как цели

четири месеца по време на агнето не е имал почивка, как в злите зимни дни е проправял пътници до кошарата, до зсяка купа, до водопойте. Такава това е труд, достоен за почит и уважение.

— Работа много. Където искаш. Стига да има полза. Аз обичам професията си и съм доволен, — завършва събеседникът ми.

За бай Борис всички ми казват само хубави думи. „Той е един от най-добрите ни овчари“, „Негово е било не веднаж първенството“. Това потвърди и бригадирът на овцевъдството.

Миналата година бай Борис

е настриг 11.5 тона мляко. Средният настриг на вълна от овца от неговото стадо е 4.16 кг и има 118 агнета от 100 овце. Това е мляко на добрата развъдна-по-добрителна работа, която се води с попанството от преди десетина години. Най-добри резултати за нестиците условия дава асканийската порода, от която вече са оформили четири стада. Кочовете от тази порода дават по 17.7 кг настриг и имат живо тегло над 130 кг. Рано е още да се говори за резултати от стадата тази година, но едно е безспорно, че млякото, месото и вълната от тях ще бъде далеч повече.

С бай Борис се разделяме

отпалаче. Той вече беше започнал обедното доене. Белите струци църкаха във ведрите, а на стърбата в дамата чакана като с научен урок неговите последици. Имаше подкарава, но те и сами си вървяха.

БРИГАДАТА НА МЛАДИТЕ

ЧЕСТ И ГОР-
ДАСТ за ця-
лата окръжна органи-
зация на Комсомола е
младежката трактор-
на бригада в с. Джулю-
ница. Тя стана репу-
бликански първенец по
силажирането. До един
младежите от бригада-
та се включиха и в съ-
ревнованието „Техни-
ката — с пълна моц!“
За всичко това все пак
трябва да се обър-
нем първо към цифри-
те. Годишния си план
бригадата изпълни 112
на сто: изорани са
15 000 декара мека
оран над плана; полу-
чени са от 1200 дека-
ра царевича по 475 кг
средно зърно от дека-
р. Младежката бригада
е здрав, дружен колек-
тив. С момчетата са
наги механикът Ди-
митър Михайлов и бри-
гадирът Георги Ганев.
Постигнатите произ-
водствени резултати и
от началото на тази го-
дина са добри. Пролет-
ната сеитба и другите
селскостопански
работи се извършват в
срок.

Младежката бригада
е награждена от Централ

ния комитет на Комсо-
мола с подаръка на ком-
сомолската организа-
ция при Завода за сел-
скостопански машини в
гр. Русе — плуг „Рост-
сейман“. Бригадата е
републикански първенец
и в съревнованието
„Техниката — с пълна
моц!“

Наскоро в Джулюни-
ца се проведе вечер на
механизатора. За роля-
та на комплексната ме-
ханизация говорих глав-
ният агроном на сто-
панството Еню Енев.
Той се спря предимно
на дела на младите ме-
ханизатори за внедря-
ване на механизацията
и в зеленчуковото про-
изводство.

На вечерта беше об-
съдено писмо от името
на всички механизатори
до комсомолците от за-
водската организация на
ДКМС в Завода за сел-
скостопански машини
в гр. Русе. Ето как-
во пишат:

„Сърдечно ви
благодарим, драги дру-
гари! Ние много се рад-
ваме за честта, която
ни се падна — да по-
лучим подаръка на на-
шата комсомолска ор-

ганизация. Ние ви обе-
щаваме, че ще преиз-
пълним годишния план
и ви каним най-учтиво
от наше име, от името
на управителния съвет
и партийния комитет,
да ни гостувате. Доско-
рошна среща, другари!“

Сърдечно и дружес-
ко беше и другото пи-
смо на младите механиз-
атори, обсъдено на та-
зи вечер — до комсо-
молците от завода за
селскостопански маши-
ни в гр. Харков.

Ние първи ще нав-
лезем в петата петилет-
ка! Ще преизпълним
плана за 1965 година!
— такива са думите,
които със своя труд се
превърнат в дела ме-
ханизаторите, технически
те, шофьорите от с.
Джулюница. За това
най-красноречиво гово-
рят показателите на
приетото същата вечер
обещание. При план
86 790 декара мека
оран, те ще се борят
да направят 95 000 де-
кара, а при план за на-
товарване със 15 кон-
ски сили с 6000 дека-
ра, предвиждат 7200
декара, вместо 0.77 ле-

Г. ГОСПОДИНОВ

О Радостно и щастливо дет-
ство!

КРИЛА ЗА МЕЧТИТЕ

ЕДНО СЛЪНЧЕВО ПЕ-
ТНО пада върху чер-
ната дъска в класната стая и
върху нейния екран тебещи-
рните букви изпъкват контраст-
но — „Композиция на романа
„Разораната целина“ от Ми-
хаил Шолохов“. Това е темата
на днешния урок по литерату-
ра. Учителят Кирил Димитров
дописа последните букви и по-
гледна класа. Очите на едно
момиче бяха отворени. Ученич-
ката вдигна ръка. Говори увер-
ено и точно, проследи даде
сюжетни линии в романа, раз-
гледа двата противоположни
образа — на Давида и По-
ловеца, имало направил пари-
дел между тях.

— В какво се състои зна-
чието на романа „Мойка“?
— преподавателят зададе вто-
ри въпрос.

Маришка замълча малко, ся-
каш да събере и подреди ми-
сли си, и започна:

— С него Максим Горки по-
стави началото на социалисти-
ческият реализъм в светската
и въобще в световната литерату-
ра.

Преподавателят беше види-
мо доволен от отговора и за-
това поредната шестница до-
даде като необходима и справед-
ливо награда за положените
усилия.

А за нейните съученици по-
редната шестница на Маришка
не бе изненада.

ВСИЧКИ ПОЗНАВАХА
това не много високо,
слабичко и възчерничко моми-
че. Но, може би, малцина знае-
ха за нейното семейство — се-
мейството на бай Иван Мари-
нов, ятака на партизаните. Мо-
мичето тогава още не беше по-
дросло, когато в тяхната къща
се събираха верни народни си-
нове. Но била и често разказ-
ваше за това.

С тези разкази тя заживява...
И пренесе красивото в под-
визите през своите осемнадесет
години.

Когато тя ми подаде бележ-
ничко си, в него видях само
шестници и петници.

— Кои са твоите любими
предмети?

Тя не мисли дълго. Отгово-
ри почти веднага, отговори
уверено:

— Обичам литературата. Мо-
же би, защото в нея откривам
образите на героите — таки-
ва, каквито искам да бъда —
смели, всеотдайни, готови да
се жертвуват за хората. И ис-
торията, в която сиша хроно-
логия оживяват епохите, бип-

ИСТИНСКИ ПРИЯТЕЛИ

ПРИЯТЕЛСТВОТО НИ
започна преди една
година. С всеки изминат ден
то се заплъзва, укрепва. Как-
стана всичко това? Съвсем не-
принудено, просто. В класа ре-
шихме да се свържем с една
бригада, да сключим договор с
нея. Избрахме бригадата за
пластмасови изделия в Авторе-
монтното предприятие в Лясков-
це. В нея работят 27 жени.
Още при първата ни среща с
тях ги почувствувахме като
истински майки. Ние обещахме
пред тях, че ще се учим, че
ще бъдем за пример с успеха
и поведението си. А те ни ка-
заха, че ще работят така, че да
запазят званieto „Бригада за
комунистически труд“, че ще по-
стигнат още по-големи успехи
в труда.

Занизаха се дните. Те бяха
дни на труд, на учение за на-
ше-голямо семейство. Семей-
ство, което се радва на истинска
общ и уважение. Доиде ли
празник, ние се събираме, от-
читаме обещанията, които си
дадохме едни на други. Ние
всички се радвахме от сърце
на техните големи успехи, на
сърцата, с които работят.
След всяка среща, у мнозина
от нас, желанието да пораснем,
да се наредим в редиците на
трудовите хора, да станем като
нашите приятели от бригада
„Гинна Маркова“ ставаше все
по-голямо.

Теодора РОГОВА
ученица от V клас на у-ще
„Н. Козлев“ гр. Лясковец

ХИМИЯТА — НАШ ЛЮБИМ ПРЕДМЕТ

В НАШИЯ ТЕХНИКУМ ид-
ват ученици с повишен
интерес към химията, с жажда
да проникнат по-дълбоко в тай-
ните на тази чудна наука, от ко-
ято бъдещето изисква много. Цел-
та на техникума е да подготви
квалифицирани кадри за Комби-
ната за целулоза и изкуствени
влакна край Свищов, кадри със
знания, отговарящи на съвремен-
ното научно-техническо равнище.
Това определя и една от главни-
те задачи на комсомолската ор-
ганизация в техникума — да съдей-
ства за задълбочаване и непре-
снута разширяване на знанията
по химия, за популяризиране на
най-важните открития и новости
в тази област, за задълбочената
теоретична и практическа подго-
товка на бъдещите млади специ-
алисти.

В това отношение много допри-
несе изграденост от началото на
учебната година кръжок по хи-
мия. Участниците правят инте-
ресни опити извън рамките на
учебния материал и не само при-
добиват практически умения, но,
което е по-важно, вършат изсле-
дователска дейност.

Една резултатна и интересна
форма, станала вече традиция, е
лекторията по химия. За три го-
дини съществуват тя даде твър-
де много за добрата осведоменост
на комсомолците по последните
новости в химията. Разглежда-
ните въпроси се отнасят до всич-
ки области на приложението на хи-
мията. Лекциите се изнасят от
наши преподаватели-специалисти,
от добре подготвени комсомолци.
А тази година за лектори каним
и инженери от дирекцията на бъ-
дещия комбинат. Резултатите са
още по-насърчителни. Особено ин-

тересни бяха пряко свързаните с
нашата специалност лекции, ка-
то „Технология на производст-
вото на целулоза“. В нея се
обърна внимание по-специално на
бъдещото производство в комби-
ната край Свищов. На сбирките
на лекторията се задават въпро-
си, разисква се оживено.

Сега науката крачи така бър-
зо напред, че не минава ден без
ново научно откритие. Това се от-
нася и до химията. Трудно е да
равняваме крачките си с бързия
ход на химията, но нашата люб-
ознателност и характерът на на-
шата специалност изискват да
познаваме, макар и информативно,
дори последните достижения.
За това голяма роля играят из-
даваните табла за новости в хи-
мията, кътовете, посветени на
комбината за целулоза и изкуствени
влакна, на новите синтетични
материали, изработената гриж-
ливо електрифицирана карта на
химичните обекти в страната ни.
В това отношение има свое място
и интересната рубрика „В света
на науката и техниката“, поддър-
жана в ежемесечника, орган на
ученическия комитет на ДКМС,
„Младежки устрем“.

„Химията и приложението ѝ в
космонавтиката“ — тази беше те-
матата на най-интересния от чети-
рите реферата, изнесени на про-
ведената вечер на космонавтиката.

Разбира се, това което е напра-
вено, далеч не е достатъчно. Пред-
стоят ни трудни задачи, осъщест-
вяване на интересни замисли.
През май сме замислили интерес-
ни срещи с представители на Ко-
митета по химия и металургия, с
видни наши учени-химици. Тел-
първа ще разгърне своята дей-

ност сформираният наскоро във
връзка с решението на V пленум
на ЦК на ДКМС „Клуб на мла-
дия химик“. Не е лесно да се
стане член на клуба — трябва
писмено да се разработи една от
темите, определени от ръковод-
ството, а после и да се защити.
Затова пък колко интересни об-
съждания и спорове има още от
първите сбирки на клуба, колко
идеи за оформяне на негов пер-
иодичен вестник!

Всёки от нас знае истината,
изказана от Ломоносов: „Истин-
ският химик трябва да бъде те-
оретик и практик“. Затова отде-
ляме голямо внимание на хими-
ческата практика. Осъществено
комсомолско шефство над часо-

вете по практика и призивите за
пестене на материалите, за по-
държане на образцово работно
место довеждат до по-точни ре-
зултати в изследванията. Но в то-
ва отношение има още много да
се работи. Комсомолците отсег-
а мислят за създаването на учебен
завод с ученическо управление.
За успешното осъществяване на
тази идея, за още по-добри ре-
зултати в бъдещата ни работа е
необходимо сега да бъдем актив-
ни и упорити, да не отстъпваме
пред трудностите.

Маргарита СТОЯНОВА
секретар на ученическия ко-
митет на ДКМС при Технику-
ма по индустриална химия в
Свищов

Младите търговски работници от ГТП „Здрава храна“ в гр. Велико Търново.

Младите търговски работници от ГТП „Здрава храна“ в гр. Велико Търново.

ПРЕЗ ЕДИН ЕСЕНЕН
ДЕН сред многоброй-
ните пътници на перона на Га-
рна Горна Оряховица се откроя-
ваха група момичета, които
оживено разговаряха, смееха
се. След малко влакът дойде
и те заминаха към Плевен.
Няма да ви разказвам как
премина тази екскурзия на
IX „е“ клас, защото в живо-
та на младия колектив има
още по-интересни неща, които
не бива да се изпускат. Само
ще споменем, че това бе пър-
вата съвместна проява на
класната ръководителка Тео-
дора Дърлева и на новозбрано-
то дружествено бюро.

После се занимава учебни-
те дни — един от друг по-труд-
ни. В първия месец статисти-
ката показва, че успеят е на-
мален чувствително в сравне-
ние с успеха, отразен в дил-
ломите. Защо? Колко е труд-
но да се отговори на този
въпрос! Класната обикаляше

ЦЕЛИЯТ КЛАС НА СРЕЩАТА НА ПЪРВЕНЦИТЕ

домовете, съветваше се с ро-
дителите, хазаха. Още на пър-
вата родителска среща се съ-
стоя откровен разговор за
дисциплината, за обектото,
за причестите. От ръка на ръ-
ка преминаха показаните сним-
ки на униформите. Направени
бяха много предложения. По-
следва нова среща, този път
между родителския актив и
дружественото бюро. И отново
бяха посетени много домове,
отново се водиха дълги, дру-
жежки разговори. Много труд,
много усилия и време струва-
ше това, но пък резултатите
заслужаваха. Първия срок де-
левският клас завърши с ус-
пех 4.23.

Но няма трябваше да се
спре до тук? Съвсем не! Тък-
мо сега всичко говореше, че
има сили да се върви по-уве-
рено напред. Момичетата се
опознаха, инициативите на ком-
сомолците се умножиха. Свет-

ла Стоянова, секретарка на
дружеството, с удоволствие
разказва как на срещата с
II „б“ курс от Механотехнику-
ма са разговаряли за щастие-
то. Докладчикът се подготвил
солодно. Събранието се превър-
нало в истинска изповед на
младежките мисли и чувства.
Посочени били и конкретни
примери.

— А знаете ли колко инте-
ресно беше на училищната те-
оретична конференция на те-
ма: „Патриотизъм, колективиз-
ъм и интернационализъм“! Само
от нашия клас бяха подготвени
пет изказвания.

После разговорът ни отно-
во се върна към дисциплина-
та и успеха.

— Ако нещо не ни е ясно,
сред нас има сили и между-
часното е тихо. — разказва
Светла. — Петранка, Стоянка,
Донка или Жена вземат тебеш-
ища и застават пред дъска-

та. Много често ще видите за-
едно Атанаска Йоргова и То-
ка Куцарова. Атанаска с рад-
ост обяснява задачите по
алгебра, уроку по физика.

Слушах думите на комсо-
молката и ми ставаше все по-
ясно, защо през втория срок
с успех 4.50 класът е на пър-
во място в гимназията, защо
дванадесетте участници в пър-
вия кръг на олимпиадата по
физика са класирани и за вто-
рия кръг. Същото бе и на ма-
тематическата олимпиада. По-
любилителствувате ли да над-
никнете на училищната пло-
щадка, или на стадиона и там
ще срещнете най-малко пет-
ишест момичета, които активно
спортуват. А класната под-
хвърля:

— Ако искате да видите
каково е дисциплината, посе-
тете ги в час. Иначе кажа ли
ви, че за мен този въпрос от-
давна е решен, ще ви се стру-

ва като самохвалство.

ИАЗ ПОСЕТИХ IX „е“
клас. Когато влязох
в стаята, част бях към своя
край. Преподавателят по фи-
зика Додуров обясняваше
принципа на летенето на само-
лета. В новия урок се препли-
таха много данни от стария
материал и учителят задава-
ше въпроси. Учениците отго-
варяха съвсем точно. Те вни-
мателно записваха обяснения-
та, чертаха схемата. Поглед-
нах няколко тетрадки и вси-
ките се оказаха много хубави.
Звънците извести края на учеб-
ния час и без много шум един
излязоха навън, други се стру-
паха край своя съученичка, за
да преговорят нещо за следва-
щия час.

Спомених си с каква радост
мургавата Светла споделил
пред малко с Дърлева:

— Другарю, избрани сме
за колективен делегат за сре-

щата на първенците в труда,
учението и спорта.

— Прекрасно, — отговори
Дърлева. — Но трябва и през
третия срок да покажем, че
имаме сили да задържим пър-
венството, че сме достойни де-
легати.

Това, което ми бе разказа-
но, се оказа само една част от
извършеното. А колко инте-
ресни неща предстоят: обсъж-
дане на книгата „Чест“ от Ме-
дински, нов разговор „За це-
ната на 40 минути“, нови кръ-
гове на олимпиадите, спортни
прояви. Малко време има и до
края на годината, когато ще
се състои срещата с II „б“
курс, за да бъде излъчен пър-
венецът по успех.

Затова с право IX „е“ клас
от Политехническата гимназия
е избран за градската среща
на първенците в Горна Оряхо-
вица. Той ще бъде достоен
делегат.

М. ШАЛАВЕРОВА
от обществена редакция
на в. „Борба“ в Горна
Оряховица

бата за свобода...
И замълча. Не обичаше
много да говори за себе си.
Но аз я виждах как, наве-
дена над учебника, с уморени
и всеобмачени очи тя учеше
уроците за следващия ден. До
учебника вдясно имаше тетрад-
ка, в която с нервен молва тя
записваше най-важното, сър-
цевината на урока, който бе
почти научила в училище и се-
га затвърждаваше. Прочиташе
го един или два пъти. Не по-
мне. А преди това бе прочел
за втори път произведението,
което разглеждаше. И вдигна
глава от учебника. Това бе ви-
рият момент — разказване на
прочетеното. Може би, разказ-
ване не е най-точната дума —
това беше по-скоро преживя-
ване на произведението.

Тя изживяваше всичко като
реален сън. Да, ето вече бе
станало пет часа следобед и
трябваше да отиде да помага
на своята съученичка Цветана
Кушева. Ходеше всеки ден,
учежа заедно по френски и рус-
ки език. Цветана вече попра-
ви своя успех. Радваше се и
Марийка.

А в шест часа се събираше
дружественото бюро да обсъ-
ди някои прояви, станали в
класа. Част от момичетата се
увличаха по мода, а имаха
слаб успех. Тя трябваше да
им помогне.

И да намери време за всич-
ко...

ТОВА Е НЕЙНОТО ВСЕКА-
дневие. Тя сега е в
XI клас. Идва времето на меч-
ти. Тя също си има своя
мечта, приказна като чудната
Жар-птица. Но съвсем реална
и достижима. Тя желае да
следва литература. Затова та-
ка настоятелно се учи.

Петър ПАРИЖКОВ
с. Аленково

КОМСОМОЛЦИ, НА СЪРЕВНОВАНИЕ!

В СЯКА ПРОЛЕТ младежите, средношколците и пионер-
те от окръга участвуват активно в почистването и на-
торяването на пасищата и ливадите. И това стана хубава тради-
ция за окръжната комсомолска организация. В чест на 20-го-
дишнината от победата на социалистическата революция, на-
пример, бяха почиствени и наторени 105 000 декара. За тази го-
дина обещанието им е да почистват общо 110 000 декара. По
време на обявения от Министерството на селскостопанското
производство и ЦК на ДКМС „Месец на ливадите и пасищата“
в окръга са почиствани вече над 15 800 декара. С най-добри по-
стижения са комсомолските организации в Обединение „Ресен“,
Камен, Стражница и други, където са почиствени и наторени по
над 200—300, а нивъде и по 500 декара: В Овча могила, Бяла
черква, Дъсково и др. активно участвуват и механизаторите, а
в Драгомирово, Обединение и други — средношколците.

С цел да се създаде още по-голяма любов сред младежта
за разширяване и подобряване на нашето зелено богатство —
ливадите и пасищата, тази година Министерството на селско-
стопанското производство, Академията на селскостопанските
науки, Националният съвет на Отечествения фронт, Централ-
ният комитет на ДКМС и Централният комитет на Профсъюза
на работниците от горското и селското стопанство обявяват съ-
ревнование за масово почистване и наторяване на ливадите и
пасищата. Съревнованието ще се води по определени показате-
ли: почиствени ливади и пасища спрямо наличните; наторени ли-
вади и пасища също спрямо наличните; създаване на нови па-
сища и ливади, отводняване и влагозапасяване на пасищата. За
първенците окръжни организации, общински комитети и друже-
ства на Комсомола са предвидени награди — телевизори, ра-
диоприемници, транзистори и други, които ще бъдат раздадени
в края на октомври.

Млади другари, пасищата и ливадите са наше народно бо-
гатство, източник на доброволствен тренинг фураж за живот-
ните. Да ги превърнем в истински високодоходни градини! На
борба за спечелване на съревнованието!

във всяко рижско семейство
има такава малка книжка.
Трябва само да погледнете в
нея и, ако се готвите за сват-
ба, на страници те ще наме-
рите адреса на мястото, където
се състои този величествен
първенство, ако се е
скупчила играчката на детето
книжката ще ви посочи къде
може да бъде поправена, ако
искате да ви бъде спрорена де-
ла — ото пък там адрес. Вся-
ка година книжката се допъл-
ва с нови данни от този род

НЕГОРЯЩА КНИГАТ Има
вече! Изобретена е в Ленин-
градската технологически ин-
ститут по целулозно-хартиена
промишленост. Тя има голямо
бъдеще. Трудно е да се
определи границите на нейно-
то приложение.

„НА ВАШИТЕ УСЛУГИ“ —

ФРЕНСКИ СПЕЦИАЛИСТИ
са получили от нефт белятно
витаминен концентрат, който
не отстъпва по своите качест-
ва на месните продукти.

ОЩЕ ДРЕВНИТЕ Гърци
хвърляли върху антиците, ко-
ито не играли добре, смокини,
абълби, грозде, сливи. Те при-
нуждавали артистите, които не
им харесвали, да си сватлят
маските и напускат сцената по
време на представяне. Апо-
дисментите и осириванията са
излезли на мода в Рим, по вре-
ме на император Август (63 г.
прели н. е.).

СТОЛЕТНАТА ВОЙНА не е
била най-дългата в историята
на човечеството. Много по-дъл-
га са войните испанците с ин-
дианците-ацтекци, населяващи
Чили по време на нашествие-
то на испанските конкистадо-
ри в Южна Америка. Войната
в Чили продължила от 1535 г.
непрекъснато до 1722, когато
арауكانите трябвало да капиту-
лират, т. е. цели 187 г.

**ЕДИН ЛЮБОВНАТЕН ТУ-
РИСТ** любил да сподели
своето за интересувал при про-
даване в малко магазинче в
Тексас, кое се продавало повече
— огнестрелното оръжие или
музикалните инструменти.
Въпреки това туристът
отговорил: „По-рано. Шом ня-
кой купи саксофон, неговият
съсед веднага иде да си купи
пиана“

ВЕЧЕ ДВЕ ГОДИНИ, от
както жителът на Ню Йорк
Джим Ван се подизва на но-
ва служба, която му се запла-
ща по-добре от предишната.
Джим разкожда 40 кучета, при-
надлежащи на нийоркски бо-
гаташи. Своите подопечни
Джим води по едно или на гру-
па в сентрал-парк или в
Манхатен. Заплащането му се из-
мерва в зависимост от вели-
чината и характера на живот-
ното.

КРАЯТ И НАЧАЛОТО

НИЕ ДОБРЕ знаем стойността на двесте години от победата до днес. Само тези години в епохата на атома и ракетата, на овладяването от човека тайните на материята бяха в състояние да залечат видните рани от войната, с които бе набраздено лицето на планетата през онай пролет на 1945 година. Днес почти всички градове, които тогава представляваха само едно безкрайно гробище на хора и на създадените от тях ценности, се родиха отново за живот, по-динамичен и устремен напред. Двесте пролетни вече житата покриват бойните поля, а тракторите отдавна зариха с плодородна земя окопите и траншеите.

Видимите рани от войната отдавна изчезнаха. Но останаха по-живи отвсякога в душите на хората тежките спомени за неизброимите бедствия и злини, които причини престъпната авантюра на фашизма.

Видимите рани от войната отдавна изчезнаха. Но останаха по-живи отвсякога големите поуки, с които войната и победата обогатиха човечеството.

Тези поуки са неразрывно свързани не само с военните години. Те са духовният мост, прехвърлен от онова време до душата и съзнанието на стотици милиони наши съвременници. И ние се връщаме към тях всеки път, когато чествуваме годишнината от победата. Още повече сега — когато светът тържествено празнува нейната двадесетгодишнина.

Ако разгърнем през тези дни най-големите западни буржоазни вестници и списания, бихме видели много снимки и бихме прочели много описания за сраженията, водени от съюзническите армии във Франция и Италия, за масовите въздушни бомбардировки над Германия, за морските битки в Ламанш и Северно море. И никак между другото съвременните западни историци, писатели и журналисти споменават и за Съветската армия, за нейната роля във Втората световна война.

Какво е това? Недооценка на ролята на Съветския съюз и неговата армия за разгрома на хитлеристка Германия? Трудно би могло да се допусне подобно нещо. Всички тези хора, които днес се опитват да премълчат очевидните истини, дълбоко в себе си си дават сметка за решаващата роля, която изигра Съветският съюз за постигането на победата. Но за разлика от Рузвелт, Черчил и другите ръководители от онова време на американския, английския и останалите съюзнически народи, които открито признаха пред цял свят, че на съветския народ, на неговите безчислени жертви и страдания, на неговата храброст и себоторициане се дължи преди всичко победата, днес някои хора предпочитат да затаят в себе си неоспоримото. И това те го правят, защото се боят открито да признаят главния извод, имащ такова огромно значение не само за историята, но и за нашата съвременност, за нашите дни.

Този извод е, че ако във Втората световна война, макар и при много по-неизгодни условия, социализмът показа своята непобедимост, то очевидно днес той е по-неуязвим откогато и да било. Социалистическият строй преодолеля страхотния натиск на близо двестата елитни германски дивизии, устоя на

варварството и човеконенавистничеството на завоевателите и доведе съветския народ до Победата. В най-тежката битка, която човешката история помни, новият общественостроителски строй показа пред цял свят, че бъдещето е негово и нищо не може да спре победния му ход. Това е всъщност и поуката, която днес някои хора на Запад съзнават, като не мълчат да забравят, като не само подстрекават, но и предприемат провокационни стъпки към разпалване на нова война.

Втората голяма поука, която никой не би трябвало да оставя на заден план в своето съзнание, е, че войната не завърши само с военното поражение на хитлеристка Германия. Започнала като сблъскване между империалистически съперници, — постепенно тя се превърна в антифашистко освободителна война, особено след като в нея бе вмъкнат и Съветският съюз. Тази война не се ограничи само с противопоставянето на чуждия завоевател, но за много народи, ръководени от своите комунистически партии, бе сигнал и за решително опълчване против капиталистическия строй в тези страни.

Най-ярък пример за това е възтържестването на социалистическата революция в нашата страна и в редица други страни на Източна и Централна Европа. В същото време победата бе продължена с мъжествените борби на редица колонизални и зависимост от империализма страни за национално освобождение, които за кратък срок доведоха много народи до тяхната независимост.

Не е необходимо да се прибегва до никакви теоретични построения, за да стане съвсем очевидно, че при една нова война на империализма срещу умножилите многократно силите си социализмът победата неминуемо ще бъде вече не само над отделна империалистическа страна, но над цялата система на империализма. Най-добрата гаранция за това е непреодолимата съвременна военна и икономическа мощ на Съветския съюз и на цялата общност на социалистическите държави, непоклонимата здравина на социалистическия строй, едно

действието на социализма, националноосвободителното движение и прогресивното работническо движение в капиталистическите страни.

Наистина поуките от Втората световна война днес трябва отново и отново да се напомнят, защото опитите за атомно въоръжаване на Западна Германия, които така настойчиво се правят от страна на САЩ, откритото прокламиране на реванша като държавна политика на бонското правителство, американската военна агресия в Югоизточна Азия и въздушните нападения над Демократична република Виетнам, цялото надигане на реакцията и антикомунизма в различни краища на света говорят, че има доста ръководни среди, които са се постарали да се абстрахират от тези поуки. А това създава сериозна заплаха за мира.

Победата донесе най-голямото благо на човечеството — мира. За тези двесте години социализмът стана още по-твърда опора на мира в света. Последователно провеждайки в живота ленинската политика на мирно съвместно съществуване, Съветският съюз и другите социалистически страни успяха досега да предотвратят нов световен конфликт. Това е наистина такава победа, която е достойна наследница на Победата, постигната преди двесте години.

Като българи и граждани на социалистическа страна ние сме еднакво горди в деня на голямата годишнина да подчертаем със законно право нашето значително участие в разгрома на хитлеристка Германия, в освобождението от хитлеристко нго земите на братски нам народи, и в същото време да изтъкнем неуморната борба из целия наш народ през тези двесте години за запазването и укрепването на мира на Балканите, в Европа и в целия свят.

Затова и с такава тържественост ние посрещаме Деня на победата, отбелязвайки на един жесток и славен период от човешката история и началото на една нова епоха на надежди и победи.

Петър КОЖУХАРОВ

ЧЕСТИТ ПРАЗНИК, ЖИВОТНОВЪДИ!

Овчарят Стойко Йорданов Воденичаров от ТКЗС с. Миндя ежегодно изпълнява плана за млякото и вълната.

Посрещат го с радост

УТВЪРДЕНА ТРАДИЦИЯ е вече в стопанството в с. Златарица Денят на овчаря и пастира да се празнува като Ден на животновъдите.

Тази година заслужено първо място в стопанството зае златаришката кравеферма. Изпълнението на плана за млякото, за прираста на телетата за уговяване върви отлично. Но увереността на бригадира Петър Пеев, че планът ще бъде изпълнен не иде само от тези безспорни факти. Сега има нещо друго — работата е преустроена.

— Преди, — разказва бригадирът, — ние също се борехме за високи добиви, за получаване на повече мляко, но не държахме толкова сметка за направените разходи.

А сега, по собствена инициатива, Петър Пеев си води една тетрадка лично за себе си. В нея са отбелязани и най-малките разходи, дори и стотинките, похарчени за нуждите на кравефермата.

— Дойде ли краят на месеца, — продължава той, — тегля калема и сметката е ясна, колко сме получили, колко

сме разходили, колко сме спечелили.

Броят на кравите сега е единакъв с този през миналата година. Но сега животновъдите получават повече мляко. Само за април те са надолчили над 500 литра мляко повече сравнено с миналата година. В отлично състояние са и телетата за уговяване, които дават 0.650 кг дневен прираст, вместо заплащания 0.620 килограма.

Когато започнаха масовите отелвания на кравите тази пролет, голяма беда надвисна над кравефермата. Новородените телета се разболяваха от диспепсия. Незабавно се поведе решителна борба. Трудно беше, защото причината за появата на болестта не е известна. Има различни догадки и съмнения. Бригадирът се съветва с лекаря, четя литература.

Е, да, някъде се разказва, че кравите се облъчват с кварцови лампи, че телетата се подлагат също на облъчване. Но това засега е само мечта за златаришките кравари. Тогава? Дъ се оставят телетата да загиват? Обсъждат, умуват Обсъждат, умуват животновъдите, лекарят, бригадирът и накрая решението е намерено само като опит. Но този опит е резултатен и сега така се практикува. Новородените телета се отбелят в специални боксове извън краварника. Станал ли на десетина дни, те се въвеждат в общия краварник за телета. Болестта вече не ги поразява, защото са укрепнали.

Добрите грижи, положени от хората, винаги раждат и добри успехи. Досега на държавата е предадено 197 000 кг месо класично тегло. А планът за цялата година е 35 тона. Затова по предварителната преценка на бригадира до края на годината ще бъдат предадени около 45 тона месо класично тегло на държавата.

Деня на животновъдите златаришките кравари ще посрещнат с радост и доволство за изпълнените планове.

М. ДИМИТР

ЗАСЯХА ПАМУКА

Повишеният труден ентусиазъм на житишките кооператори и механизатори в чест на Първи май продължава и след Празника на труда.

Кооператорите сега насочиха своите усилия в окопаването на лука, вакарното шекло и лозята, а механизаторите от трета и четвърта транторно-полевъдна бригада Панайот Стефанов и Ангел Каранешев засяха 500 декара памук на добре подготвени площи.

М. Г. Военини

Павликенските овцевъди

През годините на народната власт овцевъдството в Павликенския кооператив постигна значителни успехи. Само за 10—12 години, на базата на нископродуктивната грубовълнеста бяла свищовска овца, е създадена местна тънкорунна със средно живо тегло 55—60 кг, която дава 4.7—5 кг вълна и от сто овце-майки се получават 115—120 агнета.

Добрите резултати в преобразяването на нашето овцевъдство се дължат на правилно организираната и провеждана развъдно-подобрителна работа от бившия племенен разсадник (сега Инспекция по племенно дело).

За пет години общият добив на вълна е увеличен с 12 420 кг, на тънкорунната с 16 490 кг, а на тънкорунната и полутънкорунната общо с 15 289 кг.

Средният настриг на вълна от овца се е движил така: за 1958 г. — 3.25 кг; 1961 г. — 4.631 кг; 1963 г. — 4.75 кг; 1964 г. — 5 кг. За шест години фермата в Павликени е увеличила вълнодобива от овца с 1.96 кг. Недаан с 2.236 кг, Патреш с 1.2 кг, при общо увеличение за стопанството на овца с 1.75 кг. През последната година 100 кг вълна има фактическа себестойност 424 лв. и средна реализирана цена 529 лв. или в повече 105 лв. 100 кг овче мляко е със себестойност 20.73 лв. при средна реализирана цена 25.30 лв., а 100 кг агнешко месо осигурява в повече от 18 до 63 лева.

Така от овцевъдството е реализирана обща продукция за 353 409 лв., чиста продукция за 227 821 лв и относителен чист доход 57 112 лв.

Важен период при отглеждането на овцете е зимното хранене и гледане. Средно дневно на глава се дава: 0.300 кг концентриран фураж, слякж 2—2.5 кг, цвеклови резанки 2 кг, сено 0.7—1 кг слама, слънчогледови пити, сух цвеклов лист общо 1—1.5 кг. През бременния период се изхранва повече сено, а цвекловите резанки се дават изключително след агненето. През зимния период средно дневно на глава се падат 1.5 кърмни единици и смилаем протеин 140 грама.

Решаващ дял за успеха на овцевъдството в нашето стопанство се пада на дългогодишните завеждащи ферми Ганчо Минев от Павликени и Иван Александров от с. Недаан. За високи постижения тези овцевъдски работници са били награждавани като окръжни първенци. От овцевъдите 13 души са отличени с ордени.

През 1964 година овчарите Тодор Хараламбиев и Петър Гатев получиха по 9.2 кг вълна от дъвника; Кънчо Цанев и Кралю Костадинов получиха по 131 агнета от 100 овце-майки и по 6.2 кг вълна от овца; Иван Тонев и Марин Атанасов Велков — всички от Павликени, получиха по 144 агнета от 100 овце-майки; Атанас Христов Колев и Димитър Серафимов получиха по 5.7 кг вълна от овца; Лазар Божанов и Марин Трифонов от Недаан — по 7.4 кг вълна от дъвника.

За 1965 година най-много агнета от сто овце-майки имат Филип Денчев и Стефан Неделчев от Недаан — 135 агнета; Иван Тонев и Антон Иванов Тонев от Павликени — 142 агнета.

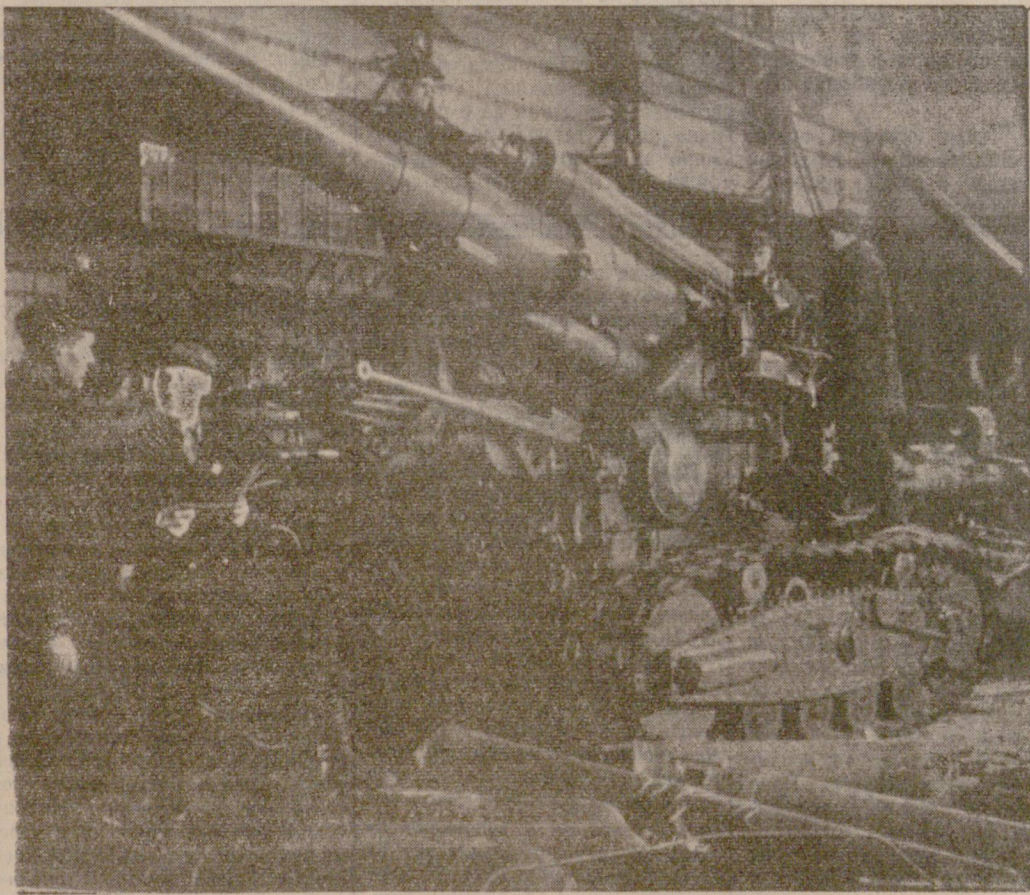
Дълги години като стопани на кооперативните стада са работили и работат овчарите Христо Колев, Лазар Божанов, Григор Григоров, Димитър Григоров, Александър Трифонов, Христо Палазов, Йордан Атанасчев, Кралю Костадинов, Иван Тонев, Тодор Хараламбиев, братя Георги и Атанас Хичеви, Живко Камбуров и други.

Христо ДАМАСКИНОВ

главен зоотехник в ТКЗС — Павликени

Свиновъдната Веска Байчева от с. Сашево има добри успехи в отглеждането на малните прасенца. Под прикрито ръководство на зоотехниката-бригадирка Мария Стойнова, миналата година е дала над плана 145 прасенца от 40 основни свине-майки.

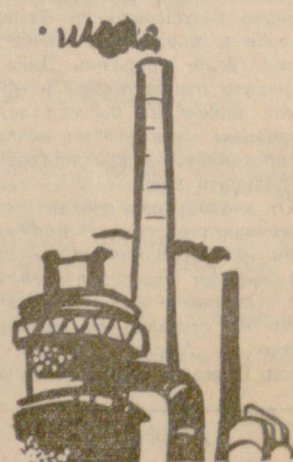

В завод „Болшевик“ — Ленинград — ремонт на оръдия по време на войната.

ДЪРЖАВНИ ЗАХАРНИ ЗАВОДИ — ДСО „БЪЛГАРСКА ЗАХАР“ ГОРНА ОРЯХОВИЦА ПРОИЗВЕЖДА И ПРЕДАВА ЗАХАР НА БУЧКИ

в опаковка — кутии по 0.500 кг и 0.250 кг и по 3 броя.

ТЪРСЕТЕ ВИСОКОКАЧЕСТВЕНАТА ЗАХАР НА КРИСТАЛИ САМО НА ДЪРЖАВНИ ЗАХАРНИ ЗАВОДИ — ДСО „БЪЛГАРСКА ЗАХАР“ ГОРНА ОРЯХОВИЦА в пакети по 0.500 кг, по 1 кг и чували по 70 и 100 кг!

КРАТКИ ВЕСТИ

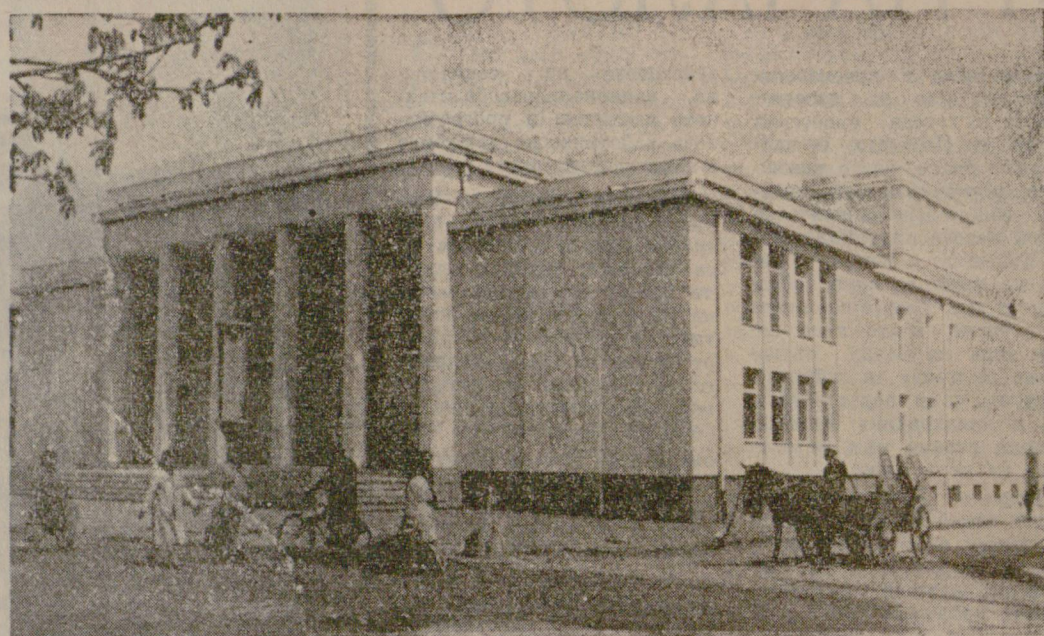
ПРЕЗ МЕСЕЦА НА КУЛТУ. РАТА самодейният театрален колектив "Село Оряховица" представи в салона на читалището комедията "Милионери" от Йордан Йовков. Гостува и Русенската народна опера "Царската на Чардаш".

НА 24 АПРИЛ средношколците от гимназията в Горна Оряховица тържествено чествуваха своя патрон. Пред паметника на Георги Измириев бяха поднесени цвети. След това в салона на читалището бе изпълнена богата литературно-музикална програма.

ВЕЧЕР НА НЕМСКАТА ПОЕЗИЯ се състоя неотдавна във Висшия педагогически институт "Братя Кирил и Методий" в Велико Търново. Изпълнени бяха творби от Гьоте и Шилер.

ТЕАТРАЛНИЯТ КОЛЕКТИВ при Първа политехническа гимназия във Велико Търново представи в с. Добри дървета "Последният баг".

(По дописник на: Ив. Тодоров, М. Карагозова, Ат. Димитров, М. Илиева).

Новопостроеният читалищен дом в Павликени

НЕ СТИХОПЛЕТСТВО, А ПОЕЗИЯ

(Преглед на литературните материали в редакционната поща)

Измежду сътрудниците на вестника има и такива, които се опитват да дадат израз на чувствата и преживявания в стихотворна форма. Пред мен са поетичните опити на тия хора. От написаното, без да се познават, за тях би могло да се съди и за хубавото, и за лошото. Вълненията им са родени от подвига на съветските космонавти, от спомена за

антифашистката борба, изразява се възторг от любимата и близките, от родния край и планината. Какво е постигнато? Станю Хр. Станев се е опитал да напише стихотворение "Балванска битка". И що се е получило? — Един нескропен преразказ на известни събития. При това липсва художествена грубо се ополнява темата.

Така е и с Илия Недев. Може да разберем носталгията му и гордостта от родния край, да му бъдем съпричастни в изживяванията, ако би ги изразил в писмо-изказване, а не в такъв неподходящ начин.

Център си не само на обединено ТКЗС днес, а и на култура и социалистически прогрес. Доста надри из Родината изпрати, затуй за поздрав всякой ръка ти клати

(Из "Борческо село") Подобна "вещина" в стихотворенията си показват и Сим. Кръстев, Янко Г. Вълчев, Стефан Ченков, Савина Узунова, М. Георгиева, Бисерка Андр. Закалова, пък с незначителни отлики и Евгени Сл. Дончев, Желязко Каражелев, Йордан Киров, Николай Ст. Николов, Георги Димитров.

Да се разбере ясно: в случая се касае за опити, които не само че не са поетични, но изглеждат изобщо слаба литературна култура и несъстоятелност да се възприема и пише образно-емоционално. Стихотворството не е как да се пригажда на речта към дадена ритмика и намираме на някакъв начин, За всеки що-годе кул-

турен човек поетичната творба е нещо обикновено и особено по доловения и постигнат начин на изказ, с възможно най-пълно засищане откъм мисъл и чувство, за събуждане на настроения, за повишаване на впечатлителността.

Сред изпратените до редакцията литературни материали има и такива, които от пръв досег правят впечатление с известно овладяване на стихотворната техника — ритъм, рима, авторите им се домогват до някои сполуки. Но и в тези случаи има неподобяване, а не истински изживяна поезия.

Известна престореност и, бих казал, фалшивост има в поезията на лирическия герой от "Тревога" на З. Алиева. Не се пише просто, оригинално и свежо, а с декларация, понякога без здрава смислово-синтактична връзка, с кръсък се търси внушението, докато е могло да се сполучи с по-непосредно и вярно изживяване, което пък да роди размисъла, тревогата от една бъдеща война.

Едно редене на иначе гладки стихове, но не премислени и угълбени по мисъл и чувство, се среща в изпратеното от Ст. П. Ковачев, М. Попов, Ст. Г. Влахов и др. Шаблонът удавя в творбите им и онова поетично зърно, което проблясва на моменти. Явно става от произведението на тия автори, че не винаги истинското въздействие е било първият импулс на творческия процес.

Към интересни размисли навеждат произведението, изпратени от Ст. Г. Влахов. Младе-

жът е почнал да пише наскорно и, вероятно, под напора на силно преживяване. И там, където се докосва до причините на сърдечните трепети, успява по-вярно да предаде чувствата си, без да постигне, поради недостатъчен опит и малко знания, изчистен израз.

Бледен тих. Треперя мрачен. И ден и нощ безмълвие плащи, Загледам образа вторачен и търся нещо мръсно (?) да открия,

На Влахов предстои сериозно да се занимава, да изучава образите на класическата ни литература и съвременните поети.

"Наздравица" на д-р Ел. Цветкова има стойността си и е правилно впечатление при прочитане в обстановката, която е родила въздишването. Постигнат е един общ интимен тон, който въздейства. Но изпадане в стихотворенията шаблонът не е изживяна, пише се по познат начин, образите са охвеляти.

Интимни са подбудите на творческото въздишване на Ас. Николов в "Орел за тебе". И тука се достига до едно общо емоционално състояние. И пак то не е ярко поетично, защото многословното и затлачено искренности, подменило е простия израз на състоянието — благоговение пред майката. Той стремеж към изчерпателност в търсене на израз е като похват неподходящ в случая. А той не подхожда също и в "Майката на Левски", защото се е превърнал в изреждане на познато и толкова много известно, че не улучава намерението.

Стихотворенията на И. А. са интересни с проблематиката и като търсене. Но не бихме казали, че са оригинални. Има издребляване, следват се образци на съвременна интелектуална поезия. Те са повечето миниатюри, пресъздаващи интимни състояния, но маниерността ги прави твърде абстрактни, отнема им живееца, на пръв план се налага експериментирането, а неговият резултат е много блед и несъстоятелен.

Пак маниерността эле услужва на автора в разказа "Ти се наричаш Любов". Може да се съжалева, че в стремеж по модерно е похабен такъв хубав и съвременен сюжет.

Цикълът "Цветя от Балкана" на Савя Пеев е вдъхновен от красотите на родния край. Общо взето положителна би могла да бъде оценката на "Колибарско село", "Чумерна" и най-вече на "Старият комунар". Но и пред този творец стои изискването за преодоляване на шаблонния изказ, за изживяване на монотонността, за опростен и същевременно истински поетичен израз.

Един бегъл преглед на литературните материали, постъпили в редакцията, не би могъл да бъде изчерпателен. У всеки творец има нещо свое, което не може да се изтъкне при беглото споменаване на недостатъци и грешки. Но за всички има една повела: да пишат по въздишване и да се извисяват духовно, за да отговорят техните произведения на съвременните изисквания.

(Следва)

Иван Ст. ТРАШЛИЕВ

ЗА ЯСНОТО ИЗКУСТВО

„Борба“ интервюира

След обсъждането на романа представител на редакцията се срещна с писателя ЕМИЛИЯН СТАНЕВ и го замоли да отговори на някои въпроси.

ВЪПРОС: Другарю Станев, какви спомени имате от нашия град?

ОТГОВОР: Много — и весели, и тъжни. Защото тук като дете аз прекарах 14 години. През това време бях свидетел и запомних Балканската война, земетръса, Първата световна война. И, както е известно, от тези впечатления, особено от Първата световна война, аз написах "Крадецът на праскови". В един такъв красив град, какъвто е Велико Търново, всеки спомен придобива особена тоналност. А това представлява една от многото възможности да създам една атмосфера, много българска, много неповторима и, специално бих казал, — наша великотърновска.

ВЪПРОС: Споменяхте за "Крадецът на праскови". Това е наше любимо произведение, още повече, че е свързано с нашия град. Как намираме възпроизвеждането му на екрана?

ОТГОВОР: Никой автор не е доволен от екранизацията на свое произведение. Ако авторът иска тази екранизация да бъде точно по книгата му, той трябва да напише сценарий. Аз не написах сценарий и не мога беззмислено да бъда недоволен, още повече, че филмът се харесва на всички. Както е известно, той имаше известен успех и на Запад.

ВЪПРОС: Кога сте замислили романа "Иван Кондарев"?

ОТГОВОР: Ако трябва да посоча една дата — това е 1950 година. Замислих го отначало като повест, но при самата разработка се оказа, че това не може да бъде повест.

вест. Той някак си естествено нараства и аз, ако знаех, че такава нещо ще се получи — 14 години да работи над една книга — положително щях да се откажа от него. Но то така тръгна, че вече не можеше.

ВЪПРОС: Разбрахме, че работите над исторически роман. Означава ли това, че оставите на по-заден план късия разказ?

ОТГОВОР: Откровено казано не ми се пишат къси разкази. Най-сетне пък имам толкова много колеги, някои от които са добри белетристи и особено представители на късия разказ. Да оставим на младите.

ВЪПРОС: В последно време се говори много за традиция и новаторство. Вашето мнение по този въпрос?

ОТГОВОР: Моето мнение по този въпрос е, че не може да съществува литература, ако тя не е свързана със своето минало.

Аз съм за новаторството, доколкото то почива на нашите традиции, доколкото се явява продължение на нашата литературна традиция и доколкото, доколкото то служи с прости и ясни средства. Аз съм за ясното изкуство, както

съм и за бистрата вода. Защото само в бистрата вода може да се види дълбочината. В мътната вода нищо не може да се види.

ВЪПРОС: От Вашите произведения разбираме, че сте постигнали писателските си амбиции. Така ли стои въпросът и с ловджийските Ви амбиции?

ОТГОВОР: Първо, от гдето знаете, че аз съм постигнал писателските си амбиции? Ами! Аз не съм ги постигнал още. Още не съм доволен от себе си. Имам намерение да напиша по-хубави книги.

А колкото до ловджийските ми амбиции и там не съм доволен и не смятам да слагам край. Но ще убиям този път по-малко животни.

ВЪПРОС: Възнамерявате ли във Вашата бъдеща творческа дейност да напишете пак нещо с тематика от Велико Търново?

ОТГОВОР: Да. Възнамерявам. Един, да го наречем, дълъг разказ, понеже аз не обичам думата "новела". Една повест от близкото минало на Велико Търново. Както и един роман, исторически, от времето на богомилите, чийто действие започва във Велико Търново и свършва във Франция. Това са мои належащи проекти, които се надявам догодина да започна да осъществявам.

ЗАТРОГВАЩА СРЕЩА

Незабравима ще остане вечерта на 28 април за всички жители на Велико Търново, които присъствуваха на обсъждането на романа "Иван Кондарев". Такъв голям интерес! Салонът вече е изпълнен, има много правостоящи, а толкова много са желаещите да присъстват! Те все прииждат, прииждат.

Всички изпитваме особена радост тази вечер. Дълго сме стояли над страниците на романа, омаляни от словото на един голям писател. И заобичахме творчеството на Емилиан Станев още повече. Гордостта ни растеше и от това, че той е наш съгражданин. Затова с такава голяма възбуденост очаквахме тази среща.

Тя започна някак особено. На сцената една след друга излизат студентки от Висшия педагогически институт "Братя Кирил и Методий". Те изпълняват откъси от романа. Салонът е затихнал. Още един път ни опиянява чудният език на писателя.

И когато на сцената се появява той, нашият именит съгражданин, — писателят Емилиан Станев, — радостта ни нямаме граници. Дълго салонът не може да се успокои.

С няколко приветствени думи началникът на отдел "Култура и изкуство" при Градския народен съвет Илия Манев откри обсъждането и даде думата на проф. Стоян Каролев.

Другарят Каролев подчерта художественото майсторство, с което писателят създава цяла галерия от образи, връща ни към една героична епоха. "С Иван Кондарев", — каза проф. Каролев, — Емилиан Станев се нарежда между най-талантливите съвременни белетристи.

Един след друг стават граждани. И всички говорят с възхищение за героите на романа, за неговите художествени качества.

Вземат думата и съвременници на тази епоха. Отново салонът е развълнуван. На трибуната е Емилиан

ко. Мина онова време, когато той се занимаваше с черна работа. Сега е поставен да охранява тайните на своята страна. И всеки, който поиска да проникне в тях, трябва преди всичко да се сблъска с него, да премери сили в хитрост, изобретателност, находчивост. Номура привикна да излиза победител от такива дуели. Но сега го въртяха около пръста си.

Той ходеше от тълпа до тълпа в своя кабинет. Уморен и свиреп. Проклетият предавател не му излизаше от главата. Струваше му се, че е направил всичко, за да се добере до невидимия враг. На крака беше поставен радио-техническият отдел. Тайни агенти кръстосаха целия град. Бяха поставени стотици хитри капани. Но всички те бяха празни. Предпазливият дързък противник предизвикаше всички капани на Номура. Той действуваше хладнокръвно и сигурно.

Номура нито за минута не се съмняваше, че това беше чужденец. Полицийският контрол и системата на слеене, съществували в града, почти напълно изключваха възможността японец да се укрие дълбоко от наблюдение. В деветдесет и девет от сто случая за него биха донесли съседни познати или роднини. Полицийското управление в Токио беше окъляло от главата. Номура беше граблен, че "то охотно ще приеме туйни съобщения от гражданите". Полицията се надяваше не толкова да получи информация, колкото да задълбочи атмосферата на възмущаваща подозрителност.

И така, това беше чужденец. Но едва ли работеше сам. По-скоро радистът обслужваше някаква разузнавателска група, действаща на територията на Япония. Възможно е нейните членове да живеят в Токио, възможно е те да изпращат своите съръзки при радиста, за да му предават

събраните сведения.

Ясно е едно — групата е добре законспирирана. И единствено доказателство за нейното съществуване засега беше предавателят. Номура държеше тази нишка в своите ръце, но тя никъде не водеше.

Полковникът се върна към масата. "Когато у разузнавача няма конкретни данни, той е длъжен да разчита на своята интуиция", — спомни си той фразата, произнесена някога от Доихара. Няколко шесто чувство подсказваше на Номура, че разузнавателната група е организирана съвсем неотдавна. Неизвестно защо му се струваше, че в нея влизаха лица, които са пристигнали в Япония през последните месеци. Но нима той не е установил за всички тях най-внимателно наблюдение? Нима не е запоздавал на своите хора да му докладват за всяка подозрителна крачка? Вечко това е така. А времето тече и не се удаде да попаднат на следи. Агентите на Номура не съобщаваха нищо обнадеждащо. Нито един от техните "подопечни", изглежда, даже не обръщаше внимание на неотстъпно преследваните ги по петите агенти.

Този етап на работа можеше да се счита за завършен. Пикетът направи своето. Настана ред в играта да влязат по-крупни фигури.

Номура постави на масата тясно черно сандъче с пълтени бели картони. На късмет извади няколко квадратни листчета. "Какво пък, ще почнем с тези", — рече той, вглеждайки се в прикрепените към листчетата снимки на чужденци. После натисна копчето. Появи се адютантът.

— Утре сутринта извикайте при мен Цая, Кейга, Ейдзи. Първия точно на десет. Останалите в интервал от петнадесет минути,

12.

РИХАРД запуши с дулата и се облакчи на прохладното метално перило. Оттук, от покрива-веранда на хотел "Тейкоку", целият град беше като на длан.

Шумната, загрижена източна столица пораждаше възбуждане със своята необитаност и някаква прилика с нито един град в света. Разбира се, в нея имаше и широки проспекти, и обхванатата от пламъците на неоновите пожарища стрела, магистралата Гендза, и просторни площади, обкръжени от масивни многоетажни здания.

Но всичко това още не беше Токио. Сърцето на Токио беше в хитросплетените множество кривите, тесни улички, болшинството от които нямаша названия. Именно тук, в уютните къщици с керемидени покриви, се събираха край своите огнища милиони токийци, чийто труд, талант и фантазия заставяха да се живее тежката архитектура на деловите райони с неповторимото изящество и лекота на древните будийски храмове.

Триетажното здание на императорския дворец в дълбочината на парка, отделено от улиците с ров и висока ограда, огромното здание на градската гара, димните комини на текстилните фабрики, червената тухлена кула на университета Васеда бяха само островчета в сивокафявото керемидено море, прорязано в различни направления от сребристи ленти на каналите и рекички.

(Следва)

Иван Ст. ТРАШЛИЕВ

ДОКУМЕНТАЛНА ПОВЕСТ

от Сергей ГОЛЯКОВ Владимир ПОНИЗОВСКИ

15)

В продължение на няколко седмици службата за засичане съобщаваше за появяването в Токио на анонимен радиопредавател. Макар и да работеше на любителски диапазон, за разузнавателно ведомство стана ясно, че това не е любител. Тайнственият радиостанция редовно изпращаше къси шифровани телеграми, съдържащи на които все още оставаше загадка. Сътрудниците от шифрования отдел дни и нощи непрекъснато безуспешно си блъскаха главите в търсене на ключа. Но всичко беше напразно. Днес непознатият отново излезе в ефира. Двете цифри на късето хартия означаваша: времето на началото на предаването и количеството на предадените знаци.

От злополучния предавател вече се интересуваша във втори отдел на генералния щаб — главно японски разузнавателен център. Слуховете за съществуването му стигнаха до ръководителите на "Черния дракон". Генерал Осава, който съвсем неот-

давна говореше за Номура като за нова изгряваща звезда на шпионския небосклон, гледаше сега на него с нескривано презрение. И Номура прекрасно разбираше, че не заслужава друго. Появяването на непознат предавател в самото сърце на империята беше дръзко предизвикателство за японското контраразузнаване — за тази безукоризнено съставена отлична организация, стояща на стража за секретите на "островната империя".

Номура прекара повече от половината на своя живот в този таен свят на ризиците на плаща и кинжала. Това беше особен свят със свои закони, обичай и философия. Тук не обичаха поражението и са привикнали към победите. Тук не обичаха да смятат парите и, когато това се изискваше от "делото", отделни операции струваха десетки милиони йени. Японски агенти работеха в Европа и Америка, в Близкия изток и в Австралия. Те наводниха Китай и Приамурието, преминаваха границите на Съветска Русия. Те отвлечаха, изслушваха, купуваха и похищаваха чужди политически и военни секретни, съставляващи държавни тайни.

ковник Доихара, този далекоизточен Лоуренс, на сметката на който бяха такива "дела", като организирането на въстание на войските на китайския генерал Ши Ю-сан в Северен Китай, похищането на безславния потомък на последната китайска династия Хенри Пу-и, поставен от японците на императорския престол в Манчжоуки. За никакви си пет-шест години Доихара измина главозамайващ път от полковник до генерал-лейтенант. Той създаде в Манчжурия диверсионно-разузнавателен апарат, който подготвяше отряди от беговардейците за прехвърляне на територията на Съветска Русия. Царският атаман Семьонов и генерал Кислицин му бяха подчинени.

А главата на "Черния дракон", задкулисният диктатор Мицуру Тома, — колко висши правителствени чиновници и военни са преминавали през неговата школа! В "Черния дракон" започна своята кариера министърът на външните работи Коки Хирота. Той служеше като редовен секретен агент в Корея и Манчжурия и никога не се срамуваше да говори открито за това.

Номура чувствуваше, че от тези мисли му стана още по-теж-